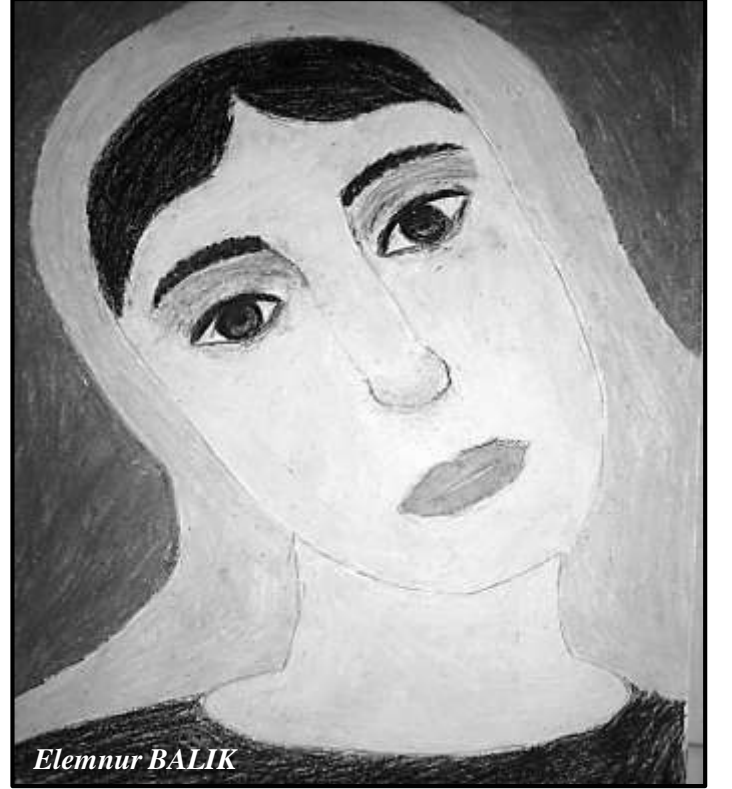

Ömer Faruk GÖKOĞLAN
AĞACIN RÜYASI

Bir tohum halinde düştüm, büyüdüm, filiz verdim. Çocuklar dallarımı salıncak diye kullanıyordu. Sonra daha çok büyüdüm ve koca bir çınar oldum. Herkes bana önem veriyordu. Bu ilgi benim çok hoşuma gitti. Ama bir sorun vardı, kimse benim çınar olduğumu bilmiyordu. Yıllar sonra başka bir tohum düştü ve herkes onunla ilgilendi. Beni sulamayı bıraktılar. Sanki sıradan bir ağaç gibi ve iki gün sonra beni kesmeye karar verip, beni kestiler. İnşallah benden sonra gelen olur diye düşünüyordum. Bir baktım bir yere gidiyordum, bir baktım ki cennetteyim. Orada sürüyle ağaç vardı. Arkadaşım çınar da vardı, çok sevinmiştim. Orada evlatlık edildim. Çok mutluydum. Sonra biri geldi ve “Hey ben şeytanım.” dedi. “Cehennemde odun bitti de seni yakacağız.” Hayır dedim ve eve kaçtım. Yolda giderken karşıma bir çocuk çıktı ve şöyle dedi: “Sen mi konuştun?” dedi. Ben de “Evet ben konuştum.” Dedim. Çocuk ben rüyada mıyım? diye sordu. Ben de “Hayır çocuk rüyada değilsin.” dedim. “Peki senin adın ne? dedi. Ben de “Herkes bana çınar diyor. Senin adın ne? diye sordum. “Fatih” dedi.

“Çok sevindim, demek Fatih. Beni sular mısın? Fatih.” diye sordum. “Tamam suyu alıp geliyorum.” “Çok sağol teşekkür ederim Fatih, benim okula gitmem gerek sonra görüşürüz tamam mı? Ama kimseye söyleme benimle konuştuğunu.” dedim. “Tamam Çınar, çok sağol benimle konuştuğun için, asıl ben teşekkür ederim.” dedi. Sonra Fatih gidince ben de uyudum. Şeytanı yine gördüm ve bana “Cehennemde odun bitti senin odunlarına ihtiyacımız var.” dedi.

Korktum ve hemen uyandım. Sonra çok susadım. Fatih geldi ve beni hemen suladı. Yıllar sonra artık rahatça uyuyabiliyordum ve çok mutluydum.

Seher TAMER**SONBAHAR GECELERİ**

Rüzgârın ağaç dallarını kırdığı bu fırtına insanları evlerine doğru itiyordu. Karanlık geceleri süsleyen ay, o akşam da oradaydı. Onu her gördüğümde içim heyecanla dolar, mutlu olurum. Ama bunun da bir sonu olduğunu bilirim. Yaprak dökümünü gecelerde yaşıyorum. Koltuğun bir tarafına oturmuş onları izliyorum. Hayaller... Onlar benim her şeyim. Geceler de benim hayallerim. Özellikle sonbahar geceleri ilham perileri yanıma gelip şarkılar söylerler.

Sonbahar gecelerinde efkârlanmak benim işim. Yatmadan önce günümü özetleyip efkârlanırım işte. Geceler neden benim hatalarımı hatırlatır hep. Üzülüşümü bile bile neden gelir gözümün önüne. Neden pişmanlık duyuyorum. Her hatamda daha da çok büyüyorum. Hatalarımla demek ki ben eskiyorum.

Sonbahar gecesi dışarı çıktığımda rüzgârın saçlarımı dağıtıp gitmesi beni üzüyor. Çünkü o arkasına bile bakmadan çekip giderken benim sorunlarım hep dimdik. Bir rüzgâr gibi esmek istiyordum. Sonsuz bir esinti. Her zaman alaylı bir çekicilik. Bir an içimi bir sıcaklık kapladı. Biliyorum, dolunayın her çıktığı zaman içimdeki minik serçe özgürlüğün simgesini gösterip havalanıyordu. Ama benden izin almasını hiçbir zaman öğrenemeyecek. Yine umutsuca bir bekleyişteyim. Kalbim beni o gecelerde hep yalnız bırakıyor. Biliyorum benim de bir kalbim var. Sonbahar gecelerinde beni hep üzüntüyle kucaklıyor. Gülücükler yerlerde, uçsuz bucaksız çöllere sevdalanıyor.

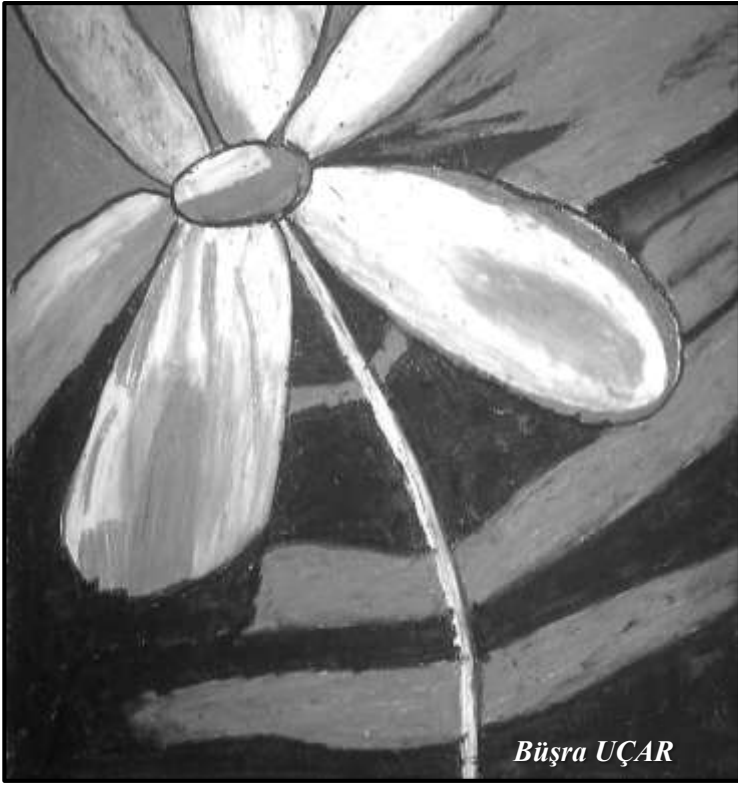
Yine soyut bir his kapladı içimi. Yine sözün bittiği yerdeyim. Her zamanki gibi durgun ve tasayla doluyum. Sonbahar gecelerinde hayatın gerçekleri bana acı veriyor. Ama asla bitmemesini istediğim bir yolculuk bu. Galiba sonsuzluğa uyanıyorum.

Sümeyye KÜÇÜK
ŞİİR RÜZGÂRI

Şiirle paylaştım acıları,
Açtı kalbimdeki yaraları.
Rahatladı sızılarım
Bir tutam şiir ile.

Dert, derman, acı
Açılır şiirde her kapı.
Tutam tutam, buram buram
Esti şiir rüzgârları.

Şiirle gönül gönüle
Kalpler açılın sevgiye,
Bahar gibi koksun diye
Esti şiir rüzgârları.

Muhammed Tayyip KOÇ
MACERACI KIZ

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir kız çocuğu varmış. Bu kız çocuğu macerayı çok severmiş, adım adım en tehlikeli Mağaralara ve dağlara çıkıyormuş.

Köylülerin söyledikleri mağaraları kâğıtlara yazarak bu kâğıtlardan kura çekerek en tehlikeli Mağaralara gidiyormuş ve en son çektiği kurada yedi tepeli mağara çıkmış. Günlerden bir gün eşyalarını çantasına koyup yola çıkmış. Hiç olmayan bir şey olmuştu, fenerini unutmuştu.

İbrahim YALÇIN
DÜNYAM

Bir tohum olsam.
Toprağa atılsam.
Bir çiçek gibi filizlensem.
Üstüme su dökerseniz.

Belki gül belki papatya.
Dünyaya açsam gözlerimi.
Arı konsa üstüme.
Alsa polenlerimi.

Dünyanın bir parçası olsam.
Her faydalı işte olsam.
Beyaz beyaz yaprağım olsa.
Güzellik saçsam dünyaya.

Hep mis gibi bitmeyen kokum olsa.
İnsanlar birbirini sevindirmek için beni alsa.
Beni hep sevip koklasalar.
İşte mis gibi bir çiçeğim.

Çiçeği sulayan su gibi temiz olsam.
Dünyaya hep yararlı olsa
Su isteyene su,can isteyene can taşısam.
İnsanlığa faydalı olsam.

Kar olsam beyaz beyaz.
Yumuşacık yere yağsam.
Çocuklar hep benimle oynasa.
Kış geldi diye sevinse çocuklar.

En önemlisi en tehlikeli ve korkunç mağarayı almıştı. Buraları bilmediği için o haritayı takip etmiş ve o mağaraya ulaşmıştı. Hangi taraftan gireceğini bilememiş ve içinden sayıp sağ tarafa yönelmiş. Önüne birden bire bir ayı çıkmış ve ayının bacak arasından kayarak geçmişti ki ne yazık ki karşısına örümcekler çıkmış örümceklerin üstünden zıpladı tam oh diyecekti ki yerde ki açık yere düşmüştü ve örümceklerin içine bataklık gibi batıyordu. Örümceklerin arasından yüzerek çıktı. Biraz yürüdükten sonra karşısına yarasa çıktı ve eğilerek onları geçti. İçinden artık bir şey yok diye düşünerek ilerliyordu. Birden bire karşısına bir yol daha çıktı, bir tarafta çimenlik ve çiçekler vardı diğer tarafta ise çamur ve dikenli çiçekler vardı. O çimenlik olan tarafı seçti ama daha ne olduğunu bilmiyordu hemen ilerledi. Ama ne görsün karşısında bir cadı çıkmıştı birden bire üstüne atlamıştı. Ne olduğunu bilememişti. Birden yere yıkılmıştı ikisi de. Cadının kolunu çekti ve cadının kolu elinde kalmıştı. Cadıdan kaçtı sonra karşısına bir zombi çıktı. Üstüne kös kös bakarak ilerledi ve çok yavaştı bunu fırsat bilip ondan hızlıca uzaklaştı. Biraz ilerledikten sonra karşısına bir ejderha çıktı ve kız ejderhaya hislerini kullanarak sakin olmasını söyledi. Yoksa ejderhanın alevleri içinde yanacaktı. Sana zarar vermeyeceğim dedi ve ejderha karşılık olarak sana zarar vermeyeceğim dedi. Hiç şaşırılmamıştı, çünkü oda hayvanların konuştuğunu biliyordu. Buna hiç kimse inanmıyordu. Ailesini hiç düşünmeden ejderha ile başka bir mağaraya gitmişlerdi. Çünkü hiç kimse onun dilinden anlamıyordu. Kış gelmişti, kar yağıyordu ve çok soğuktü ve üşümüştü. Çalı çırpı toplayıp bir ateş yakacaktı. Çalıları tutuşturacak bir şey yoktu. Kız ejderhadan ateş püskürtüp çalıları yakmasını istedi ve o da püskürttü. Çalılar yanmaya başlamıştı. Artık ısınıyordu kız. Ejderhaya teşekkür etti. Ejderha ateşinin iyi bir şey olduğunu düşünüp her şeyi yakıyormuş. Bir gün mağaranın yakınlarındaki ormanda uçarak geziyorlarmış, ejderha ormana ateş püskürtmeye başlamış. Orman alevler içinde yanıyordu orman kül olmuştu. Kız ejderhanın bu yanışını uyardı ve ejderha iyi bir şey olmadığını anlayıp ateşini doğru şekilde kullanacağını söyleyerek kıza söz verdi.

Yusuf Eren ÇELİK
KUŞLAR

Hiç düşündünüz mü kuşlar kışın nasıl hayatta kalıyor? Doğrusunu sorarsanız ben de bu yazıyı yazana kadar hiç düşünmedim. Bütün insanlar soğuktan korunmak için doğal gaz, soba, elektrikli ısıtıcı gibi aletler kullandığı halde şikâyetçi. Kuşlar o incecik tüyleri ile korunuyorlar soğuktan, rüzgârdan. Ama bu tüyler yetmez. Kuşlar yuvalarını öyle bir yere yaparlar ki orası hiç rüzgâr ve yağış almaz. Bazı istisna durumlar olabilir. Kuşlar soğuk havada tüylerini kabartırlar. Bu sayede teri vücudunda donar soğuk hava ve rüzgâra karşı kalkan olur.

Kuşlar kar yağdığı zaman nasıl yiyecek bulur? Aslında da karlı havalarda yiyecek buldukları söylenemez. Böyle zamanlarda insanların yapması gereken şeyler var. Mesela ekmek kırıntıları, onları karın üstüne serpsek; bize hiçbir zararı olamaz. Ama onları bir kuş yese en azından karnı doyar. Sadece kuşlar değil. Bütün sokak hayvanları; kediler, köpekler bir sürü hayvan hepsinin birbirinden farklı özellikleri var. Hepsi kışın soğuk ve yağışlı havalarda yaşam mücadelesi veriyor. İnsanların yardımcı olması gerekiyor. Evimize alamasak bile bir köşeye yiyecek koymalıyız.

Betül TAMER
EN İYİ ARKADAŞIM

Kitap okumak başta sıkıcı gibi görünse de aslında çok zevkli bir iştir. Bizim için faydaları saymakla bitmez. Bazı insanlar kitap okumanın zaman kaybı olduğunu düşünürler. Ve büyüdüleri zaman bunun farkına vardıklarında çok geç olur. Kitap okumak hızlı anlamamızı sağlayarak sınavlarda başarılı olmamıza yardımcı olur. Bunun yanında kelime haznemiz gelişir ve hayatımıza yeni ama eski kelimeler girer. Düzenli kitap okumak hızlı düşünmeyi, konuşma ve ifade gücünün artmasını, hayal gücünün gelişmesini, genel kültürümüzün artmasını, zihnimizin gelişmesini ve daha birçok faydaların yer aldığı bu sayfalar bizim sıkıntılı zamanlarımızdan uzaklaşabileceğimiz birer arkadaşlara dönüşürler. Benim de elbet bir kitap zevkim var. Romanlar... Beni zaman makinesi gibi bir oraya bir buraya götürürler. Ve ben bu işten asla sıkılmam. Onlarla üzülür, sevinir ve heyecanlanırım. Onlar benim en iyi dostum olup başkasını kendinin yerine asla getirmezl.

Kitap okumanın ne yaşı ne de zamanı vardır. Yeter ki kişi bunu isteyerek yapsın. Bir güzel avantajı da şudur kitap okumanın; olaylara herkesten farklı bakar, daha kapsamlı düşünebiliriz. Ben kitap okumanın bize tanınmış en güzel işlerden biri olduğunu düşünüyorum. Bunu biraz geç anlasam da...

Elif ÖZTÜRK
AĞIT

**Kanınla sulandı toprağım,
Yar olmadı düşmana vatanım.
Kurban verdin yurduna canın,
Şimdi yüreklerdedir acım.**

**Kör kurşunlara hedefti kiminiz,
Açlık,susuzluk,yokluk çektiniz,
Her şeye rağmen direndiniz,
Can yurdu düşmana vermediniz.**

**Kimi evli kimi sözlü kimi nişanlı,
Kiminin bebeği kundaklı,
Kimi elinde defter,kitaplı,
İşte buydu yurdun aslanı.**

**İnce elbisen, yırtık çarığım,
Koştun üstüne düşmanın,
Etten duvarlar ördün,
Düşmanı denize döktün.**

**Ezan sesini dindirmedin minarelerde,
Yerini hazırlıyordun Cennet'te
Nasıl da kıydılar gençliğine,
Silinmez imzanı attın tarihe.**

**Türk'ü tüm dünya tanıdı,
Yenilmez olduğunu anladı.
Ey Gençlik!Atanı sakın unutma!
Yüreklerde taşı Ecdadı daima.**

Halil TOPÇU
ARABA SEVDASI

Küçüklüğümde bu yana halim bir arabamın olmasıdır. Fakat bu hayalimi gerçekleştirmek için daha çok küçüğüm. Gerçek bir arabamın olması için daha çok erken olduğundan çeşit çeşit oyuncak arabalarım var. Hatta onlar için özel bir yer bile yaptım. Araba koleksiyonuma elimden geldiğince her ay bir araba eklemeye çalışıyorum. Gün geçtikçe bendeki bu araba sevdası daha da büyümekte. Artık bir an önce büyüüp hayalini kurduğum arabaya sahip olmak istiyorum.

Geçenlerde pencereden dışarıyı izliyordum. Hayal ettiğim araba evimizin biraz ilerisinde duruyordu. O kadar güzel bir rengi vardı ki; gök yüzü mavisi gibiydi. İçi bembeyaz bir kuşun tüylerini andırıyordu. Bir an kendimi onun içinde hayal ettim. Hayali bile bu kadar güzelken gerçekte ona binmek kim bilir ne kadar da güzel olacaktı. Her sabah kalkar kalkmaz ilk ona bakıyordum. Güzellğini anlatmak için kelime bulmakta zorluk çekiyordum. Ona baktıkça büyümeyi daha da çok istiyordum. Bir gün annem yanıma gelip, ne yapıyorsun diye sordu. Ben de anlattım. Hayalimi ailem de bildiği için şaşırılmamıştı. Aradan birkaç gün geçtikten sonra annem yine yanıma gelip:

-Oğlum o arabaya binmek ister misin? diye sordu.

-İyi de anne nasıl olacak bu iş.

Başladı anlatmaya meğer komşumuza gidip olan biteni anlatmış o da arabayı incelemem için izin vermiş. Ben de hiç durmadan arabaya koştum. Komşumuz Fatih Abi arabanın içinde beni bekliyordu. Binmeden önce biraz yakından inceledim. Gerçekten de hayal ettiğim gibi bir arabaydı. Hemen arabaya bindim. Fatih Abi bir yandan beni gezdiriyor bir yandan da arabayı bana anlatıyordu. Bu arabayı neden aldığını sorduğumda ise hayalinin bu arabayı almak olduğunu, çocukluğundan beri ne kadar çok istediğini anlattı. Ona baktığımda kendimi görüyordum adeta. Bu arada eve gelmiştik. Artık inme vakti de gelmişti. İnerken çok teşekkür ettim. O da bana "Umarım bir gün sen de istediğin arabayı alırsın." dedi. Eve gelince anneme koşup olanları anlattım. Annem büyük bir mutlulukla ben i inceliyordu. Oğlum inşallah sen de bir gün hayaline kavuşursun dedi.

O gün erkenden yattım çünkü sabah okula gidecektim. Sabah annem beni uyandırdı. Oğlum camdan dışarı bak dedi. Hemen koştum baktım. Aynı arabadan iki tane var. Anne bunun biri Fatih Abi'nin diğeri kimin diye sordum. Annem babanın arabası oğlum yeni aldı dedi. Duyduklarıma inanmadım. Hemen anahtarı alıp aşağı inmek istedim. Arabaya koştum. Merdivenlerden paldır küldür idim. Hızımı alamayıp arabaya çarptım. Arabaya çarpınca arabanın alarmı öttü. Bir türlü susmuyor. Birden gözlerimi açtım ve açınca her şeyin rüya olduğunu anladım. Çalan alarm, çalar saatin sesiydi. Bir umut camdan baktım ama kapının önü boştu.

Bir gün o arabaya mutlaka sahip olacağım...

Emin BAL

GÖKYÜZÜ SEVDASI

**Ben pilot olmak istiyorum.
Göklerde süzülüp,
Yıldızlara dokunmak,
Bulutlarda uyumak istiyorum.**

**Uçsuz bucaksız uzay,
Gezegenler yanı başımda,
Bu benim hayalim,
Belki de bu yaşımda.**

**Ben pilot olmak istiyorum.
Gezmek dolaşmak dünyayı,
Yeni yerler görmeyi,
Yeni arkadaşlar edinmeyi.**

**Hayal de olsa güzel,
İnsan mutlu oluyor.
Gökyüzü masmavi,
İnsan huzur buluyor.**

Fatma Feyza SELEK SEVGİ AĞACI

Bir zamanlar, uçsuz bucaksız bir kum çölünün ortasında yemyeşil yapraklarıyla dibine gölge ve serinlik veren bir ağaç varmış. Çölün kavurucu ve acımasız sıcaklığı, kumları kızdırır ama bu ağacın yeşil yapraklarını kurutamazmış. Kızgın güneş ne yaparsa yapsın, yapraklar hep yeşil ve parlak olurmuş. Güneşin sıcaklığından bunalıp kaçan tüm hayvanlar, bu ağacın gölgesinde dinlenir, esen rüzgârın tüylerini okşayışına kendilerini kaptırıp, uyuklarmışlar kaygısızca. Ağacın dalları arasında yuva yapmış olan kuşlar, yaprakların gölgesinde güneşten korunup, kanat çırparak daldan dala uçuşur, şarkılar söylerleşmişler mutluluk içinde.

Çölün ortasında, kızgın kumlarla çevrili bu ağacın nasıl beslendiğini mi merak ediyorsunuz? Söyleyeyim o zaman: Sevgi ve mutlulukla beslenirmiş bu ağaç. Diğer ağaçlar gibi topraktaki suyu ve besinleri çölde bulamadığı için, sevgi ve mutluluktan sağlarmış gereksinimini. Bu ağacın sevgiden oluşan besini, diğer tüm ağaçlardan ayrı bir özellik katarmış ona. Yaprakları da canlı, gölgesi daha serin, gövdesi daha güçlüymüş. Ona “sevgi ağacı” derlermiş.

Ona sevgi ağacı demelerinin bir nedeni varmış. Ağacın bir ruhu ve yüreği varmış. Ağaçtaki yürek insanda bile yokmuş, hele ki bir ağaçta asla! Bu ağacın yüreği bir anne yüreği gibi şefkatli, baba yüreği gibi merhametli ve bir çocuğun yüreği gibi heyecan ve sevgi doluymuş. Bu özel ağacı bilen, duyan veya gören bütün canlılar ona hayranlarmış. Ağaç da çok mutluymuş çünkü hayvanların o yakıcı sıcaktan kaçıp, onun ferah dallarının altında durmalarından mutlu oluyormuş.

Bir gün çöle gelen bir grup insan karşılarında gördükleri manzara karşısında çok şaşırılmışlar. Karşılarındaki manzara çölün tam ortasında duran ağaçmış. O ağacın dallarında neredeyse çölde yaşayan bütün hayvanlar sevgi ve huzurla günlerini geçiriyorlarmış. İnsanlar öyle şaşırılmışlar ki neredeyse birkaç dakika öylece kalakalmışlar. Şaşırılmalarının en büyük nedeni ise hayvanların doğa kanunlarının aksine birbirlerine zarar vermeden; kedi ve farenin, kartal ve yılanın, kuş ve solucanın bir arada yaşamalarıymış.

Aradan uzun bir zaman geçmiş. Hayvanlar, ağacın dallarının ferahlığına alışmışlar ve bu ferahlığı zaman geçtikçe normal görmüşler. Daha sonra önceki o, bunaltıcı sıcaklığın altında geçirdikleri kötü günleri unutmuşlar ve tekrar birbirlerine zarar vermeye başlamışlar. Buna şahit olan sevgi ağacı büyük hayal kırıklığı ve üzüntüye uğramış. Gün geçtikçe beslenecek sevgi bulamadığı için dalları kuruyor ve dallarına en ufak bir kuş konduğunda dal gövdeden ayrılıyormuş. Her geçen gün sevgi azaldıkça ağacın ömrü kısalıyormuş. Bu olay öyle bir aşamaya gelmiş ki ağaç beslenecek sevgi bulamamış ve o heybetli gövdesi kızgın kumun üzerine düşüvermiş. Hayvanlar ise ağacın yıkıldığını görünce aslında o ağacın kendi sevgilerinden beslendiğini ve sevgileri olmayınca ağacın kurduğunu görmüşler. Buna çok pişman olmuşlar fakat artık çok geçmiş. Kızgın kum ağacın gövdesinin üzerini örtmüştü bile.

Osman Berat GÖKÇINAR
KÜÇÜK ENES

İstanbul'da yaşayan Enes adında siyah gözlü, siyah saçlı, biraz esmer, güzel yüzlü, dürüst, güzel sözlü, sakin, çok iyi bir çocuk vardı. Annesi vefat etmiş, babasıyla birlikte yaşıyordu. Babası da olmasaydı ne yapardı acaba? Bunun için Allah'a şükür ediyordu. Çünkü dışarıda soğukta yaşayanlarda vardı. Bunu biliyordu. Enes her gün annesinin mezarına gidiyor ve onunla konuşup, başından geçenleri anlatıyordu. Bir gün çok şiddetli yağmur yağdı ve annesinin yanına gidemedi. Akşam babasına:

-Baba, bu gün annemin yanına gidemedim. Acaba annem bana kızar mı? Diye sordu. Babası, uzun boylu, siyah saçlı, iri gözlü sert duruşlu ama yufka yürekli bir kişiydi. Eşi hakkında konuşmayı pek sevmezdi. Bu yüzden garip bir sesle:

-Hiç olur mu evladım? Annen sana hiç kızar mı? Dedi.

Enes düşünmeye başladı, annesinin neden öldüğünü düşündü... Annesi bir gün trafik kazasında ölmüştü. Babası, annesi ve Enes Ankara'ya akrabalarının yanına gitmişlerdi. Tekrar İstanbul'a dönerken alkollü bir araç ters şeride girmiş son hızla Eneslerin arabasına çarpmış, bu kazada annesi kafasını cama çarpınca kafatası kırılmıştı. Enes'in kolu kırılmış, babasına ise pek fazla bir şey olmamıştı. Annesi kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetmişti. Enes çok şaşırılmıştı. Daha 2 gün önce annesi ile birlikte mutlu ve huzurlu bir şekilde yaşarken, şimdi üzgün ve somurtuyordu. Böyle düşünürken zil çaldı. Gelen arkadaşı Mücahit'i. Mücahit:

-Enes, hemen gel, bak yağmur durdu. Arkadaşlar çok garip bir şeyler oldu diyorlar! dedi. Mücahit çok heyecanlı birisiydi o da Enes gibi 10 yaşındaydı. Orta boylu, uzun saçlı, mavi ve çukur gözlü, sarı saçlı, kepçe kulaklı bir çocuktü. Enes'i çok severdi, Ense'de onu çok severdi. Bazen babasından izin alır onların evinde yatıya kalırdı, O da Eneslerde kalırdı.

Enes durgun bir sesle:

-Acaba ne oldu yine? Hadi hayırlısı... Dedi ve birlikte arkadaşlarının yanına gittiler. Arkadaşları onları parkta bekliyorlardı, 3 kişilerdi; Onur, Mehmet ve Cumali. Onur, uzun boylu, siyah gözlü, siyah saçlı, gözlüklü bir çocuktü. Mehmet orta boylu, siyah gözlü, kısa ve siyah saçlı, iri gözlü bir çocuktü. En çok nefret ettiği şey onunla dalga geçilmesi idi, arkadaşları ona sürekli Memoli der dururlardı. Cumali kısa boylu, sarışın, ela gözlü, çok güzel sözlü bir çocuktü. Hepsi birden Enes'e:

-Enes, mezarlıkta ne olmuş, gel birde kendin gör. dediler.

1 saat yürüdükten sonra mezarlığa vardılar. Yağmur nedeniyle çıkan salyangozlara basmamak için ağır ağır ve zorlukla yürüyorlardı. Mücahit tam bir salyangoza basacaktı ki Enes hemen tuttu ve çekti ama 5'i birden aşağı yuvarlandılar. Onur sırtını mezar taşıta çarptı bu yüzden biraz beklediler ama birden bir baktılar ki yan komşunun annesi Selma Teyze'nin mezarını kırmışlar! Hepsi çok üzüldü bunu nasıl telafi ederiz diye düşünürken bir de bakmışlar Enes'in annesi Aynur Teyze'nin mezarına gelmişler. Aynur Teyze ince, uzun boylu, iyi kalpli güzel bir insandı. Enes karşısındaki manzarayı görünce çok üzüldü ve gözünden minik minik damlalar düşmeye başladı. Mezarın taşı kırılmış, toprağı açılmış, çiçekleri solmuştu. Annesini düşündükçe daha çok ağlıyordu. Arkadaşları onu teselli etmeye çalışıyorlardı ama nafile... Enes'in susacağı yoktu. En sonunda Cumali'nin aklına bir fikir geldi arkadaşlarına:

-Buldum! Dedi.

Onur Ne buldun Cumali? diye sordu.

Cumali; Şimdi biz Selma Teyze'nin mezarını da kırdık ya. İkisini birden tamir ettirelim. dedi. Enes:Aslında olur iki tane mezar taşı en fazla 300TL eder. dedi.

Mehmet destek çıktı: Tamam, o zaman hepimiz her gün 3TL biriktirelim. dedi.

Hep birlikte her gün 3TL biriktirmeye söz verdiler. Enes'in babası da yardım edecekti O 100TL verecekti, diğerlerinin babası da 25TL verdiler. Bizimkilere sadece 100TL kalmıştı.

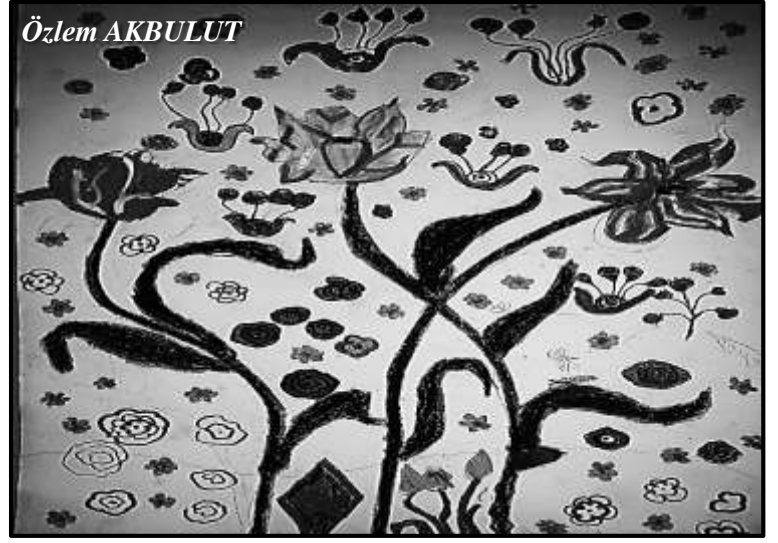
Sonraki gün Enes annesinin mezarına gittiğinde birisi mezarı kazmıştı! Enes içinden acaba bunu kim yaptı? Diye geçiriyordu. Ama bir şey dikkatini çekti annesinden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Kenarda paslı bir kürek ve kazma vardı. Enes bunları görünce etrafına bakmaya başladı. Etrafta kimse yoktu. Babasına olanları anlatmak için eve döndü. 2 haftanın sonunda 5 arkadaş 100TL'yi toplamayı başardılar ve bu parayı verip 2 tane mezar taşı yaptırıldılar. Hepsi çok güzel duruyorlardı ama Enes'in aklında hala annesinin nereye kaybolduğı vardı. Derken bir telefon çaldı. Enes telefona baktı, karşıda esrarengiz, tanımadığı bir kişi:

-Eğer Aynur'u tekrar görmek istiyorsanız hastanenin arkasına gelin. Yoksa O ölür! Dedi ve kapattı. Babam ben çok şaşırılmıştık, acaba annem ölmemiş miydi? Babamın babasından kalma bir tüfeğı vardı. Aklıma hemen o geldi bir silah çok işimize yarayabilirdi. Babasına hemen: Baba hemen dedemin tüfeğini alıp gidelim. Dedi Babası: Ama annen ölmüştü. Belki de bizi kandırmaya çalışıyorlardır. dedi

Enes: Haklısın baba ama yinede gidip bir bakalım. dedi ve yola çıktılar.

Hastaneye vardılar, arka tarafa gittiler. Orada bir araba vardı. Arabanın kapısı açıldı, içine baktılar ve torpido gözünde bir evrak vardı. Evraktaki bilgileri okuyunca şok oldular. Enes evraklardan pek bir şey anlamamıştı. Babasına: Baba ben bunlardan bir şey anlamadım. Ne yazıyor? Babası heyecanla: Burada annenin ölmediğı yazıyor Enes. dedi. Enes çok heyecanlandı ve babasına sarıldı. İkisni birden çok sevindiler sonra babasının aklına bir şey geldi ve: Peki, bu bir aldatmaysa? Bence hemen polise haber verelim. dedi.

Özlem AKBULUT

Enes: Haklısın babacığım. dedi ve hemen babasının telefonundan polisi arayıp haber verdiler. Polisler olay yerine gitmiş araştırma yapıyorlardı. Bu arada Enes ve arkadaşları da oradaydı. Enes ağaçların arasında bir şey görüp, bakmaya gitti. Orada kimse yoktu ama bir not ve ayak izi vardı. Notta şöyle yazıyordu:

“Eğer anneni görmek istiyorsan Enes şu bilmeceyi çözmelisin:

Acil durumlarda işe yarar

Hop oturup hop kalkar

Hastalar üzerine yatarlar

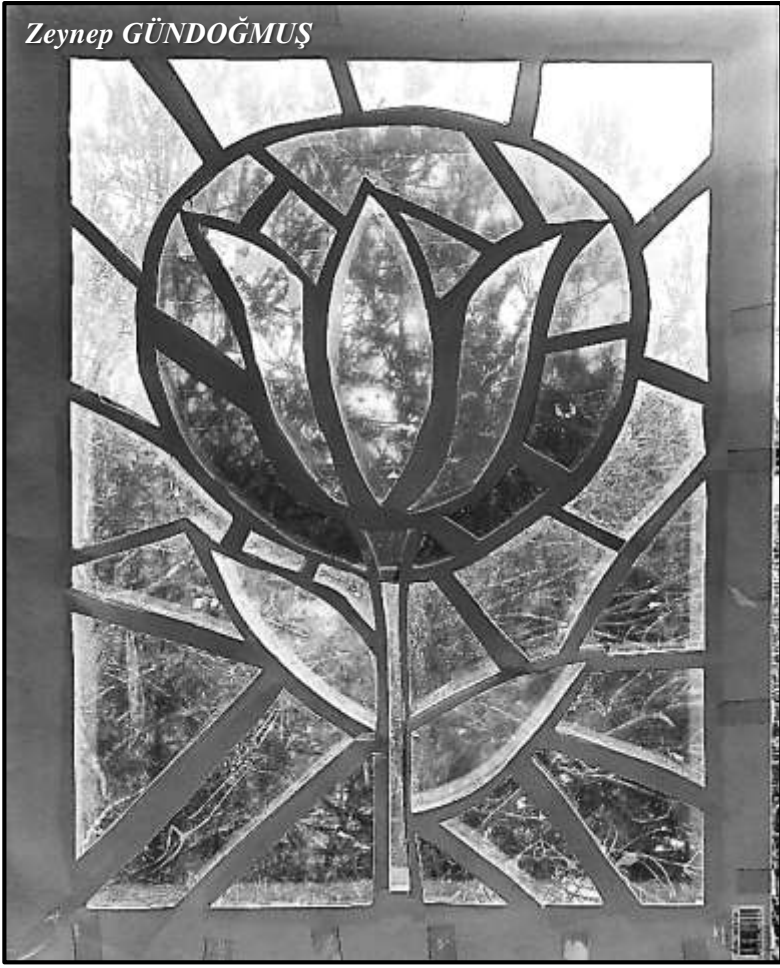
Altına bakman çok işe yarar.

Acaba cevabı ne olabilir? Diye düşünmeye başladı Enes. O sırada yanına Mücahit geldi. Enes'e: Enes burada ne yapıyorsun? Gel bak polisler bir iz buldu. dedi. Polisler bir çizme izi bulmuştu bu iz büyük bir çizmeye aitti. Enes'e bu iz tanıdık gelmişti. Acaba bunu nerede görmüş olabilirdi ki? Sonra bunu nerede gördüğünü hatırladı! Bilmecenin yanındaki iz de bunun aynısıydı. Bunu hemen polisler söyledi. Sonraki gün hepsi bu bilmecenin cevabını aradı biri serum dedi, biri hasta yatağı dedi... En sonunda Enes'in aklına mantıklı bir cevap geldi cevap: Sedyeydi! Hepsi bu fikre katıldı ve hastanedeki bütün sedyelerin altına baktılar. En sonunda Onur buldu ve diğer bilmeceyi okudu. Bu bir bilmece değildi bu bir haritaydı! Haritaya göre gitmeleri gereken yer eski, terk edilmiş bir fabrikaydı. Oraya vardıklarında orada da bir not vardı. Notta: “Buraya 100.000TL bırakmazsanız Aynur ölür!” yazıyordu. 5 aile birlikte sadece 50.000TL toplamışlardı. Sonra kapı çaldı ve gelen muhtar Ahmet Bey'di. Ahmet Bey 50 yaşlarında, beyaz saçlı, çok tatlı bir adamdı, çocukları çok severdi. Ahmet Bey elinde bir zarf tutuyordu. Zarfı uzatarak: Al bakalım Enes, bu para sizin. dedi.

Enes çok şaşırıldı. Ahmet Bey'e: Peki, neden bu para bizim? Dedi.

Ahmet Bey: Hani sizin 50.000TL paraya ihtiyacınız vardı ya. Bütün komşular seferber olup sizin için 50.000TL para topladık. Herkes hakkına düşeni ödedi. dedi.

Enes ne diyeceğini bilemedi kekeleyerek: Çok teşekkür ederiz Ahmet Amca. dedi ve Ahmet Bey'i gönderdikten sonra sevinçle içeri girdi. İçeridekilere: Parayı topladık artık annemi kurtarabiliriz! dedi ve parayı babasına verdi. Babası: Tamam, o zaman, haydi gidip annenizi kurtaralım! dedi ve arabaya bindiler. Oraya vardılar ve parayı verip Aynur Hanım'ı alıp götürdüler. Polisler de yanlarında gelmişlerdi. O adamları polis alıp hapishaneye götürdüler ve parayı tekrar aldılar. Parayı seferber olan herkese tekrar verdiler ve evlerine gittiler. O zamandan sonra Enes herkese her zaman, her yerde başkalarına yardım etti ve bu böyle devam etti. Enes 30 yaşında ünlü bir doktorken bile herkese en büyük yardımı yaptı: Hayatlarını kurtardı.

Muhammed Caner KARAKAŞ GÜRGEN'İN SEVİNCİ

Bir gün ormanda gezinirken bir ağaç gördüm, ağlıyordu. Ağacın yanına gittim ve neden ağladığını sordum. Ağaç bana “Ben artık kuruyorum.

Kurumadan önce çocuklar yanımda oyun oynarlardı. Şimdi kurduğum için oynayan yok. “ dedi. Ağaca adının ne olduğunu sorunca bana:

-Benim adım Gürgen. Peki, senin adın ne diye sordu.

-Ben de Ömer. Seni tekrar yeşillendirmenin bir yolunu bulacağım.

Ömer doğru elma ağacına gider ve ormanda nasıl yeşil kaldıklarını sorar. Elma ağacı “Biz su, güneş ve toprakla yaşıyoruz. Buraya uzak bir göl var çocuklar oradan bize su taşıyorlar. O da olmadı evlerinden getiriyorlar. Bu ormandaki bütün ağaçların mutlaka bir çocuk arkadaşı var. Sadece şu ilerde Gürgen var onun arkadaşı yok. Gerçi önceden arkadaşı vardı. Ne yazık ki bir ay önce taşındılar ve arkadaşsız kaldı. Gürgen arkadaşının taşınmasına çok üzüldü. O günden beri hep üzgün. Eskiden çocuklar gelince onun dibinde oynarlardı ama şimdi pek oralı olan yok. “ Elma ağacına teşekkür ederek yanından ayrıldım. Aklıma bir fikir geldi. Daha önce yapmış olduğum zaman makinesi vardı. Bu güne kadar hiç kullanmadım. Zaman makinemi alarak Gürgen'in yanına gittim. Gürgen:

-Ömer beni yeşillendirmenin yolunu buldun mu? Lütfen söyle yoksa eski günler artık sadece hayalimde mi yaşayacak.

-Tabi ki buldum. Su, seni yeşillendirecek şey sudur.

-Eee hani nerede o zaman?

-Şu an yok ama (zaman makinesini göstererek) İşte bu suyu bulmamızı sağlayacak.

Ömer zaman makinesini göstermiş ama onunla suyu nasıl bulacağını kendisi de bilmiyormuş. Zaman makinesini orada bırakarak su bulma ümidiyle biraz dolaşmış. Ama su bulamamış. Döndüğünde bir de ne görsün zaman makinesinin yerinde yeller esiyor. Gürgene sormuş ama Gürgen biraz uyukladığını bu nedenle de kimin aldığını görmediğini söylemiş. Ömer elma ağacının yolunu tutmuş belki o bilir diye düşünmüş. Yolda giderken bir karga yuvası gözüne çarpmış.

Ve içinde de zaman makinesi vardı. Görmüş ama yüksek olduğundan alırken biraz zorlanmış. Zaman makinesiyle kendini eve ışınlamış. Hemen bulduğu kova ve kaplara su doldurmuş. Tam Gürgenin yanına gideceken ne olduysa zaman makinesi yere düşüp yuvarlanmış. Makinenin bir yayı ve merceği kırılmış. Hemen aklına tamirci Ahmet Bey gelmiş. Kasabaya inerek onu bulmalıyım diye düşünmüş. Dükkâna heyecanla girerek:

-Ahmet abi benim şu zaman makineme bakabilir misin? Lütfen çok acil.

-Getir bir bakalım. (makineyi inceleyerek) Hım yayı yok bu sorun değil hemen hallolur. Bir de merceği kırılmış beş günden önce alamazsın ancak beş günde yapılır.

-Bak Ömer bu mercek çok özel bir mercek ancak deniz altında mercan kayalarının dibinde bulunulabilen bir mercek. Benim gidip onu aramam lazım ama burayı da güvenebileceğim birine bırakmam lazım.

-Tamam, Ahmet abi ben bakarım. Yeter ki sen makinemi tamir et.

Ahmet Bey dükkânında bulunan gizli bölmeye doğru gitti. Oradan gidince kendisine ait olan denizaltının bulunduğu yere çıkıyordu. Ahmet denizaltısına binerek mercan kayalıklarının bulunduğu yere gelmiş. Başlamış gereken merceği aramaya. Aradığı mercek bir mercan kayanın içinde bulunuyordu. Bu mercan beyaz mercanmış ve çok nadir bulunabilen bir mercanmış. Deniz adında pembe, kırmızı, mavi, sarı vb. mercanlar görmüş ama beyaz mercanı bulamamış. Beyaz mercanlar genelde pembe mercanların içine saklandıklarından Ahmet Bey hep onların bulunduğu yere bakıyormuş. Pembe mercanların arasında bir beyazlık görmüş ve oraya doğru yönelmiş. Ama büyük hayal kırıklığına uğramış. Kaya sandığı şey bir mercan balığıymış. Aramaya devam etmiş. Kayalara çok dikkatli bakıyordu. Bir an bir kayanın önünde mağarayı andıran bir delik görmüş ve oraya doğru yanaşmış bir de ne görsün biri büyük biri küçük iki tane beyaz mercan varmış. Çok sevinerek ikisini de almış. Tabi mercikleri de almış. Geri dönmek için hareket edecekti ki oradan büyük bir yılan balığı sallana sallana gelmiş. Aynı zamanda da elektrik saçıyormuş. Ahmet Beye: “Dur bakalım efendi o aldığın şeyler bana ait. Onları aldığın için cezalandırılacaksın. “ demiş. Ahmet Bey ne yapacağını şaşırılmış. Hemen denizaltının motorlarını çalıştırmış ve oradan uzaklaşmış. Birkaç manevra ile izini kaybettirmiş ve sonun dönmüş. Dükkâna girince büyük bir şaşkınlık yaşamış. Her yer tertemiz ve derli topluymuş.

-Ömer buldum senin malzemeyi... Sen ne yaptın böyle neler olmuş burada.

-Abi sen yokken bütün işlerini yaptım ortalığı topladım, her tarafı temizledim.

-Ee hadi o zaman makinenin tamir işini hemen bitireyim ben.

Makine hemen tamir edilmiş ve Ömer makineyi alır almaz evin yolunu tutmuş. Ömer tarif edemeyeceği bir mutlulukla eve gelmiş. Artık Gürgene su götürebilecekti. Zaman kaybetmeden suları alarak kendini Gürgenin yanına ışınlamış. Gürgen Ömer'i görünce çok sevinmiş.

-Ömer nerelerde kaldın seni çok merak ettim. Gelmeyeceksin sandım.

-Sorma makinem bozuldu. Ondan geciktim. Bak sana... (kovalara bakar içi boştur.) Aaa ama burada su vardı. Demen sular ışınlanma sırasında buhar olur.

-Şimdi ne yapacağız Ömer?

-Merak etme bir çaresini buluruz elbet. Bak aklıma ne geldi. Bir de buz getirmeyi deneyeyim. Su buhar olduysa buz da su olabilir.

Derhal kendini bir ay öncesine ışınlar çünkü o zaman bir bu fabrikasına geziye gitmişti. Oradan buzları alır ve Gürgen'in yanına döner.

-Bak gürgen buzlar suya döndü.

Ömer getirdiği suyu Gürgen'in dibine döker ve Gürgen yeşillenmeye başlar. Eski gücüne ve ihtişamına kavuşur. Ömer'le arkadaş olurlar. Böylece Gürgen hem eski gücüne kavuşmuş hem de yeniden bir çocuk arkadaşı olmuş. Yine çocuklar onun gölgesinde oynamaya başlamış. Ömer ve Gürgen hiç bitmeyecek bir dostluk kurmuşlar.

İsa Yasin BOZDOĞAN
MAĞARA EFSANELRİ

O yaz tatilimi geçirmek için köye gitmiştim. Köyümüzde çeşitli efsanelere konu olmuş büyük bir mağara varmış. Köydeki yakın arkadaşlarımla "mağaranın içinde ne var çok merak ediyorduk" bu amaçla mağaranın içine girdik. Mağaranın girişinde hazine haritası vardı. O haritayı alıp ona bakarak yolumuza devam ettik. Mağara tahmin ettiğimizden çok daha büyüktü. Sonra kaybolduğumuzu fark ettik. Mağaranın içinde ayı kükremesi duyduk. Ayı da bizi fark edince çok korktuk. Bize doğru yaklaştığını fark edince sağa sola kaçtık. Bizi yakalamaya çalışıyordu. Neyse ki saklanacak yer bulduk ve saklandık. Yolumuza devam ettik. Yolumuzu bulmaya çalışırken kurulmuş olan tuzağı fark etmedim ve üstüne bastım. Benim tuzağa basmamla çok büyük ve yuvarlak taş üstümüze geldi. Neyse ki çok şanslıydık taş yanımızdan geçerek kimseye zarar vermeden uzaklaştı. Mağaranın bazı bölümlerinde duvarda bulunan semboller dikkatimizi çekti. Sembollerde biri ağzından ateş saçan ejderhaydı. Ayrıca bu ejderhanın arkasında çok büyük bir hazine görünüyordu. Artık iyice iç kısımlara ilerlemiştik. Bir de ne görelim. Bir ray hattı. Demek ki burası maden olarak da kullanılmış. Madenleri taşımak için kullanılan vagonlardan birine bindik. Belki de bu hat bizi dışarı çıkaracaktı. Önce yavaş yavaş hareket eden vagonumuz hızlanmaya başladı. İlerde önümüze gerili ipi fark ettik ama artık çok geçti. İpe çarpmamızla büyük bir gürültüyle büyük bir kayanın bizi takip etmesi bir oldu. Daha taştan kurtulamamışken bir levhada yolun bittiğine dair bir işaret gördük. Neyse ki şansımız yine yanımızdaydı. Tamamı kum olan bir bölgeden geçiyorduk hemen vagonun yumuşak zeminine atladık. Vagonunu arkasından bakakaldık. Vagon yolunun sonunda bulunan duvara çarptı. Arkasından gelen koca kaya vagonu bir kâğıt parçası gibi ezdi. Bu olaylar artık bizi hepten korkutmaya başlamıştı. Bizi kurtaracağını düşündüğümüz, duvarlarda bulunan sembollerini büyük bir dikkatle inceleyerek ilerliyorduk. Duvar eski çağdan kalma adamlar vardı eski çağ adamları filleri kovalıyorlardı. Bu sembollerin hemen bitiminde çıkmaz sokak vardı mağara artık devam etmiyordu. Yalnız yedi tane kapı vardı. Kapılardan girmeye korkuyorduk, çünkü bizi neyin beklediğini bilmiyorduk. Önce kapıları tek tek denemeye karar verdik ama bir girdiğimize bir daha girmemek için kapıya işaret koyalım diye düşündük. Girdiğimiz ilk kapı bizi soğukla karşıladı. Hemen çıktık ikincisi buranın tam tersiydi girdiğimizle çıkmamız bir oldu çünkü cehennemi andıran bira sıcak ve ateş kütlesi vardı.

Güneş AYDIN

Bir sonrakinde hareketli bıçakların olduğu bir odaydı. Geçemeyeceğimizi anlayınca oradan da çıktık. Bir sonraki odada ise girer girmez sağ tarafta bulunan duvarda tuzaklı oda yazıyordu. Neyle karşılaşacağımızı bilemediğimiz için hemen çıktık. Bu sefer girdiğimiz oda da insan belirtileri var ve devam eden bir yol vardı biraz ilerleyince insan kemikleriyle karşılaştık. Daha sebebini öğrenmeden. Arkadaşlarımdan biri duvara yaslandı ve yaslanmasıyla duvar çok az hareket etti. Duvarın hareketiyle okların üstümüze gelmesi bir oldu. Demek bu insanlar bu nedenle ölmüşlerdi. Okları görünce en kuytu yere attık kendimizi insan kemikleri arasına gömüldük. Neyse ki yine şanslıydık anlaşılın bu tuzak çok eskiydi. Çünkü oklar çok zayıftı. Eğer hızlı gelseler şansımız olmayabilirdi. Hatta bazı oklar bize ulaşmadan düşüyorlardı. Arık her adımımıza dikkat ederek yürüyorduk. Yolu dikkatlice takip ettik. İlerde sarı bir ışık vardı. Sarı ışığa doğru koştuk önümüzde ağzından ateş çıkaran ejderha vardı arkasında hazine vardı kaçacaktık arkamızdan ayı geldi. Kapana kısılmıştık önümüzde ejderha arkamızda ayı kaçamıyorduk. Artık kurtulamayacağımızı düşündüm. İnanamıyorum demek sonumuz böyle olacaktı. Artık bildiğimiz tüm duaları okuyorduk. Ejderha ve ayı iyice bize yaklaşmıştı. Hep bir ağızdan imdaaaat diye bağırılmaya başladık. Sonra büyük bir korkuyla yatağımdan kalktım. Çok şükür ki uyanmıştım.

Selin AKPINAR
SEVGİ

Sevgi yön, nefret sondur.
Sevgi göl, nefret çöldür.
Sevgi hayat, nefret bayattır.
Sevgi düzen, nefret üzendir.

Sevgi bolluk, nefret yokluktur.
Sevgi yar, nefret nârdır.
Sevgi kâr, nefret zarardır.
Sevgi destek, nefret köstektir.

Sevgi yaz, nefret güzür.
Sevgi narin, nefret hazindir.
Sevgi seda, nefret vedadır.
Sevgi uzlaşmak, nefret yozlaşmaktır.

Elif KAMBUR
TAMAM MI?

Adaleti göreceksin, haklı haksız bileceksin.
Hakk'a teslim olacaksın, tamam mı?
Hüzün, keder göreceksin; acı, tatlı seveceksin.
Sabretmeyi bileceksin, tamam mı?

Geri dönmek yok güneş doğmadan.
Yenilir mi inanmış pes etmeden?
Adalet yolunda boyun eğmeden,
Gerekirse öleceksin, tamam mı?

Yalana hayır, gerçeğe evet!
Mücadele edeceksin sen de elbet!
Adalet ne hoş, ne güzel nimet.
Hep doğruyu bulacaksın, tamam mı?

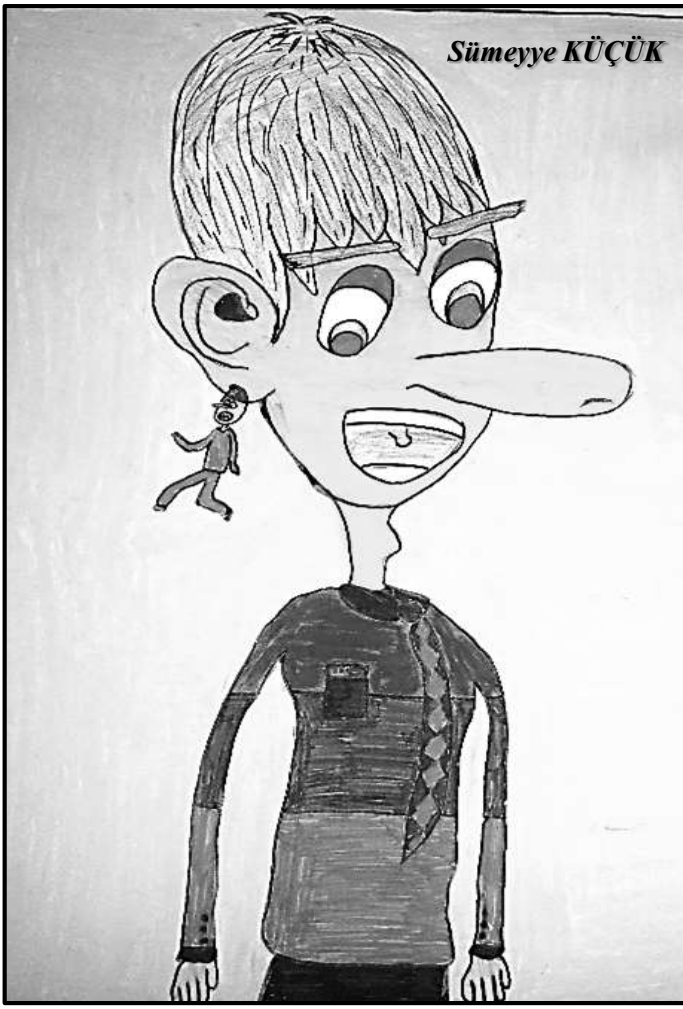
Mert KOÇAK
GARİP KOVALAMACA

Gökten yıldız yağıyordu,
Ay'ın ışığında.
Yakamozlar beliriyordu,
Denizin omuzlarında.

Akrep kaçtı,
Yelkovan kovaladı.

Güneş doğmaya başladı,
Sabahın ilk saatlerinde.
Doğanın sesi yükseldi
Şehrin her yerinde.

Akrep kaçtı,
Yelkovan kovaladı.

Furkan YILDIRM
BAHAR GELDİ

Yine bahar geldi, hoş geldi.
Ağaçlar çiçek açtı,
Dağlar sarı, kırmızı, beyaz oldu.
Ne güzel oldu, ne güzel

Dağlarda bin bir çiçek,
Mis kokulu çiçekler,
Bayrak gibi bir bölümü,
Kırmızı beyaz çiçek.

Tavşanlar, kuşlar, böcekler,
Gezerler, oynarlar, her yerde,
Kimisi havada, kimisi karada,
Oynarlar güzellikle.

İnsanlar kırdada, bahçede,
Kimisi çalışıyor, kimisi piknikte,
Gezinirler yeşillikte,
Dağlarda, bayırlarda.

Bozalar bu güzel görüntüyü,
Fabrika dumanları, araba egzozları,
Sarar her yer, kararır bulutlar,
Kalmaz dağlarda hiçbir yer.

Sevgi Dilara MADEN
BAŞARININ PÜF NOKTASI

Başarı, kazanılması, elde edilmesi çok da zor bir şey değildir aslında. Bazı kuralları uyguladıktan ve sahip olduklarımızın değerini bildikten sonra başarılı olmamak için hiçbir sebep yoktur.

Öncelikle istekli olmak gerekir. Çünkü istekli olmazsa insan, ne kadar çalışırsa çalışsın başarılı olamaz. Öğretmenleri sevmek gelir ikinci sırada. Öğretmeni seven öğrenci o dersi de sevecektir. Hem dersi güzel dinler hem de istediği kadar soru sorabilir öğrenci. Çünkü insan sevdiği birinden çekinmez. Ama eğer o öğretmenden çekindiği için soru sormazsa, ne bilmediklerini öğrenebilir, ne de anlamadıklarını. Üçüncü sırada çok stresli olmamak gelir. Çok stresli olmamak derken tamamen kaygısız olun demiyorum, yanlış anlamayın. Çok stres de kaygısızlık da başarısızlığı beraberinde getirir. Çok stresli olunursa; çok heyecan olur, el ayak titrer, böyle olunca da sağlıklı düşünülemez. Aşırı kaygısızlık ise dersleri sallamaya, 'Amaan, ne olursa olsun' şeklinde düşünmeye yol açar. Böyle bir öğrencinin başarı umurunda değildir. Dördüncü sıradaki maddeyi söylemeden bir şeyi atlamamam gerekiyor tabii: Devletimizin bize sunduğu imkânlar. Eğer devlet görevini yapamıyorsa işler çığırından çıkardı ve bir kargaşa olurdu. Öyle olsaydı şimdi elimizde olan imkânlardan yararlanamazdık. Bunu da söylediğime göre artık sıradaki maddeye geçebiliriz. Evet, sıradaki maddemiz ders dinlemek. Ha demiyorum ki tekrar etmeyin dersleri. Ama ders dinlenmezse tekrar edilen konudan hiçbir şey çıkmaz. Yine daima tekrar edelim ama ilk önce ders dinleyelim. Son olarak hepimizin bildiği gibi kötü işlere bulaşmamak gelir. Yani katillik falan demiyorum, işler o kadar ileri gitmez diye düşündüğümünden. Ama bize yakışık almayan şeyleri yapmayalım ki hem itibarımızı koruyalım hem de başarıdan mahrum kalmayalım. Ayrıca o işlere bulaşırsak kafamız sürekli oraya gider ve tüm dikkatimiz alt-üst olur. Konsantrasyonumuz bozulur. Böyle olunca da başarı yalan olur. Gelelim işin manevi boyutuna; bizim için etrafımızda uğraşan, çabalayan insanlar var. Başta ailelerimiz; biz okuyalım diye bir dediğimiz iki etmezler. Zor bela kazandıklarını bizim için düşünmeden harcarlar. Yeri gelir kendilerine almaz bize alırlar. Peki, bizden beklentileri ne? Sadece ders çalışmak. Sizce bu mutluluk onlar için çok mu? Tabii ki değil. Ailelerimiz en iyisini hak ediyor çünkü... Ya öğretmenlerimiz? Onlar bizim için az mı uğraşıyorlar. Annem ve babam öğretmen olduğundan, öğretmenlerimi biraz daha iyi anlayabilen bir öğrenciyim. Onların da kendilerine göre bir hayatları var. Belki okula gelmeden bir sorun yaşadığı, belki eşi hasta ya da çocuğu rahatsız... Amaaa öğretmen sınıfa girdiği an her şeyi kapının dışında bırakır ve bizler için uğraşır. Teneffüste sadece bizim iyiliğimiz için hiç dinlenmeden tekrar sınıfa çıkan öğretmenler görüyorum. Gece yarısına kadar biz daha iyi bir öğrenim görelim diye hazırlık yapan öğretmenler tanıyorum. Bunların sonucunda bizden beklentileri ne peki? Sadece başarı.

Yani özetle; bu yukarıda belirttiğim kurallara uymazsak bırakın başarılı olmayı, sınıfı bile geçemeyiz.

Hanım Vildan YELER
ARILAR VE KASABALILAR

Bir kasabada çok fazla arı varmış. Herkesin yüzünü arı sokmuş. İnsanlar artık burada yaşayamaz hale gelmişler. Evlerde arı, bahçelerde arı, camlarda bile arı olurmuş. Bir gün kasabalılar toplanmışlar ve bir karar almışlar. Bu kasabayı bir bal üretim yerine çevirmeye karar vermişler ve kasabalıların evlerinin içine arılar bal yapmaya başlamışlar. Balları şehirde satıp para biriktiriyorlarmış. Biriktirdikleri paralarla şehirden ev almışlar ve oraya yerleşmişler. Kasaba çok büyük bir bal üretim yeri olmuş. ama bir süre sonra sorun çıkmış. Hiç bal elde edememeye başlamışlar. Artık bu işin biteceğini düşünüyorlarken. Biri üretim bölgesini gezerken bakmış ki kovanların ağzından bal damlıyormuş...

İMTİYAZ SAHİBİ
Ayhan GÖKMEN
GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Tuncay TUNCER

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Yılmaz KIRIKTAŞ
GÖRSEL DANIŞMAN
Emine BAĞLİCAK

YAYIN KURULU
Ahmet KOCABAŞ
Münire EKİNCİ
Saliha GÖÇMEN
Gözde KAYA
Melahat ERİMEZ

OKUL ADRES TELEFON
MUAMMER KANDEMİR İMAM HATİP ORTAOKULU
İmam Hatip Cad. Çubuk /ANKARA